

ומבאר את המשנה:

פעמים.

איזהו מוקצה? המוקצה לעבודת כוכבים, שהפרישוהו בעליו לעבודה זרה. ודינו: הוא אסור להקרבה למזבח, ומה שעליו, תכשיטיו או כלי בהמה, מותר. כלומר, מותר להביא מדמי תכשיטיו קרבנות למזבח, שהרי עדיין לא נעשה בתכשיטים דבר איסור של עבודה זרה.

ואיזהו נעבד? (3) כל שעובדין אותו. ודינו, הוא ומה שעליו אסור למזבח [ומה שעליו אסור בהנאה אף להדיוט].

וזה וזה, מוקצה ונעבד, מותרין באכילה להדיוט [לשחיטת חולין], משום שבעלי חיים לא נאסרו להדיוט.

גמרא:

הגמרא דנה בכמה משניות ששינו בהן שאיסורים אינם בטילים מחמת חשיבותם, ולמה כפלה המשנה ושנתה דין זה כמה

אמר מר, שינו במשנתנו: אופרין בכל שהן.

ומקשינן: מאי (4) קמשמע לן, דלא בטלי ברובא?! הלא תנינא, כבר שינו כן במסכת זבחים [ע ב]?

והגמרא מביאה את המשנה שם, ואת השקלא וטריא של הגמרא שם, כדי לברר הקושיא.

שינו במסכת זבחים, בפרק התערובת: כל הזבחים (5) שנתערבו בחטאות המתות, [כמבואר לעיל פרק ו' חטאת], או בשור הנסקל, בהמה שהרגה אדם, שדינה בסקילה, הרי אפילו אם נתערבו אחד בריבוא [עשרת אלפים] — ימותו.

והניחה הגמרא, שמלשון המשנה משמע שמדובר בקרבן כשר אחד שנתערב בהרבה קרבנות פסולים.

שהיא שלימה בחיצוניותה, נתערבה באחרות ואינה ניכרת.

ג. שהיא אינה טריפה בעצמה, אלא שנולדה לאם טריפה, ומשנתנו סוברת כרבי אליעזר, הסובר שולד טריפה אסור אפילו להדיוט, וכל שכן לגבוה, ונתערבה באחרות, ואינה ניכרת מאחר שהיא אינה טריפה.

3. גירסת המשנה.

4. גירסת השיטה מקובצת.

5. גירסת המשנה שם.

דרוסת הזאב, ונקב כזה עושה אותה טריפה, והוא יודע שהיא נדרסה על ידי זאב, ונתערבה בבהמות הנקובות הכשרות, ולא ניכר עליהן איזו היא הנקובה על ידי קוץ ואיזו על ידי הזאב.

ב. שהיתה לו בהמה שנפלה מן הגג, והיא טריפה מחשש ריסוק איברים. והתנא של משנתנו סובר שאפילו אם הלכה על רגליה צריכה בדיקה לאחר שחיטה, אף על פי שלא נראה עליה מבחוץ שום טריפות. והלכך, אף על פי שאם תשחט ותבדק ותמצא שלימה מכל טריפות, היא תותר להדיוט, מכל מקום, לגבוה היא פסולה, משום "הקריבהו נא לפחתך". כלומר, אין זה לכבוד הקב"ה שיביאו לפניו קרבנות כאלו הצריכים בדיקה. ואותה בהמה,